

Ds. J.J. Roodsant

Gij zijt mijn God

Zingen: Psalm 35 : 1

Lezen : Psalm 31

Gebed

Zingen : Psalm 31 : 3, 11

Psalm 130:4

Psalm 118:14

Geliefden, met de hulp des Heeren en onder inwachting van de Heilige Geest, willen we uw aandacht bepalen bij Psalm 31, en daaruit het 15e vers, het laatste gedeelte, waar we Gods Woord en onze tekst als volgt lezen:

"Ik zeg: Gij zijt mijn God."

En als aandachtspunten noem ik u allereerst:

1. Een uitgesproken belijdenis.
2. Een geleerde belijdenis, en
3. Een uitgeleefde belijdenis.

1. Een uitgesproken belijdenis.

Geliefden.

De woorden van onze tekst zijn uitgesproken door David, het geliefde kind des Heeren, die tot koning van Israël is gezalfd; en die lieve knecht des Heeren, die van de Heere wederomgeboren en bekeerd is geworden. Ja, de woorden die onze bijzondere aandacht vragen, zijn opgeklimmen uit de mond van de man Gods, die van de Heere, door het werk van de Heilige Geest, een nieuw hart heeft gekregen.

En het zal ons misschien al duidelijk geworden zijn dat deze tekstwoorden door David uitgesproken worden in zeer moeilijke omstandigheden. En welke dat zijn, weten we niet precies. Misschien was het in de situatie waarin hij probeerde koning Saul wat rust te geven door middel van zijn snarenspeel, terwijl koning Saul de, spies greep en deze naar hem wierp om hem te

doden. Misschien was het in de situatie bij Ziklag waar David door zijn eigen mannen doodgegooid dreigde te zullen worden met stenen, vanwege het verschrikkelijke dat hen allen overkomen was.

Of misschien was het in de situatie waarin David is gevlucht voor zijn eigen zoon Absalom, die er niet voor terug zou deinzen om zijn eigen vader van het leven te beroven, teneinde de troon van Israël te bestijgen. We weten het niet precies; maar dat ze uitgesproken zijn in zeer moeilijke, donkere, duistere en bedreigende omstandigheden, staat zeker vast.

En dat ze uitgesproken zijn in de binnenkamer, tijdens een vurig gebed van David om behoud, weten we ook. Ja geliefden, onze tekstwoorden hebben dáár in de binnenkamer van David opgeklonken voor het heilig aangezicht des Heeren; want hij zegt zo duidelijk: "Gij zijt mijn God." Hij zegt niet, van zich afwijzend: "Hij is mijn God"; maar: "Gij", heel persoonlijk. Dus David heeft die belijdenis uitgesproken in de persoonlijke ontmoeting met de rechtvaardige en heilige God, Die ziet naar waarheid in het binnenste. David heeft die belijdenis uitgesproken waar hij staat voor Hém, Die zijn hart heeft vernieuwd en Die zijn hart heeft vervuld.

Wat is het daarom groot dat daar, met ons eerste aandachtspunt, een uitgesproken belijdenis mag klinken. En weet u, deze uitgesproken belijdenis vertolkt nu precies wat er in een mensenleven, in het uwe, het jouwe en het mijne, móet gaan gebeuren. Want deze uitgesproken belijdenis houdt álles in wat een mens moet leren kennen, en waartoe een mens, door het werk des Heeren, gebracht moet worden. En daarom voelt u misschien wel dat, als daar uit de mond van David die uitgesproken belijdenis klinkt, deze opkomt uit de diepe beleving des harten, omdat David de záken van die uitgesproken belijdenis bevindelijk, en dus met zijn hart en ziel, heeft leren kennen. Een belijdenis kan dan toch ook pas in waarheid voor God uitgesproken worden als de záken der belijdenis bekend zijn in het hart, en als die door het werk des Heeren in dat hart tot waarheid zijn geworden, en dus bevindelijk worden gekend. Nu weet ik wel, dat men in onze tijd veelal niets van bevinding hebben moet. "Dat is valse mystiek", zegt men. "Dat is op de dool geraakte vroomheid."

Maar geliefden, de Heere leert Zijn ware volk alle zaken der belijdenis bevindelijk kennen, stap voor stap, om in waarheid vanuit het hart tegen Hem te kunnen zeggen: "Gij zijt mijn God." Weet u, in onze tijd zijn er gelukkig nog velen die uitwendig en in het openbaar belijdenis doen van het algemeen, ongetwijfeld christelijk geloof: Maar we moeten ook eerlijk zeggen dat dit meestentijds verstandswerk is; dat dit meestentijds een uitwendig gebeuren is, en dat de hartenkennis van de zaken der belijdenis veelal wordt gemist.

En dan begrijpt u misschien wel, hoe fout het is, om mensen, die uitwendig belijdenis des geloofs hebben afgelegd, bij Gods volk te rekenen en om hen een plaats te geven aan de Dis des Verbonds. Want als er gezegd en beleden gaat worden "Gij zijt mijn God", dan wordt dat slechts in waarheid uitgesproken als het hart de heilgeheimen van die belijdenis heeft leren kennen, door het overtuigende, ontdekkende, ontgrondende en afsnijdende werk van de Heilige Geest. En alle verstandsbelijden is te smal en te kort, en brengt een mens, die dáár wat van maakt, en die meent op grond van dat uitwendige belijden zeker een plaats te zullen ontvangen in de hemelse

heerlijkheid, nergens anders dan in de smarten van de hel.

Maar David heeft het ware belijden leren kennen. En wat zou het toch groot zijn als dat ook in uw leven zo mag zijn. Doorzoekt uzelfen toch nauw, ja zeer nauw! Want weet u, al Gods ware keurlingen leren die zaken der belijdenis persoonlijk en met hun hart kennen; die leren dat David bevindelijk nazeggen, omdat de Heere hen in de tijd, stuk voor stuk, komt te brengen op de afgaande weg waar ze worden, wat ze zichzelf hebben gemaakt, waar ze kwijtraken wat ze zichzelf hadden toegedacht, ja waar ze ontkleed en ontgrond worden en waar ze tot arme, ellendige bedelaars worden, die alleen nog maar verloren kunnen gaan onder en door het verdoemende en wraakoefenende recht Gods. Om van áchter dat recht die lieve Heiland en Zaligmaker, de Heere Jezus Christus, als hun Borg, geschonken te krijgen.

O geliefden, die weg zal gekend moeten worden door u, door jou en door mij, wil het wél met ons zijn voor de nimmer eindigende eeuwigheid. Want alleen over die afgaande, almaar dieper wordende weg, ontvangt een mens die lieve Zaligmaker, Die Zijn leven uitgoot aan het vloekhout, om de zonden van de keurlingen Gods te verzoenen, om de schuld van dezulken te betalen, en om aan het recht Gods genoegdoening te schenken, opdat dezulken uit genade een plaats zouden ontvangen in Gods hemelse heerlijkheid, en de Heere eeuwig zouden grootmaken.

Deze belijdenis zal dus vanuit het hárt uitgesproken moeten worden. En nu kunt u deze belijdenis op de lippen nemen, nazeggen en met een bewogen stem naspreken. U kunt daar iets van maken en uzelf vertellen dat het uitspreken van deze belijdenis toch niet niets is en dat daarmee toch wel openbaar komt dat de Heere in uw ziel is begonnen. Maar als het ware werk des Geestes in de ziel wordt gemist, dan is er alleen maar een napraten. O dan zult ge, staande voor die Rechter van hemel en aarde, ervaren een ónbekende Rechter te zullen ontmoeten. Want dat nazeggen en dat napraten van die belijdenis, terwijl het wezenlijke in de beleving van de zaken der belijdenis wordt gemist, brengt een mens nooit waar die mens zo graag had willen komen; maar dat doet hem de ogen opslaan in de buitenste duisternis, waar het geweest is en het gekners der tanden.

O die uitgesproken belijdenis moet worden gekend, persóónlijk worden gekend, omdat de derde Persoon in het Goddelijke Wezen persóónlijk aan de ziel is komen te arbeiden en persoonlijk een mens dáár is komen te brengen waar in waarheid beleden mag worden: "Gij zijt mijn God." En dus komt het er voor ons zo op aan, of er nu bij ons een weerklank der bergen is als David daar uitspreekt: "Gij zijt mijn God"; omdat wij door God in Christus zijn overgenomen; omdat wij die God van David ook hebben leren kennen als onze God, in de rechte weg van het verdoemende en wraakoefenende recht Gods; omdat die God ons álles is geworden, voor tijd en eeuwigheid. Wat zou het een wonder zijn, als u daarvan weten mag en als dat in uw bestaan is gebeurd. Ja, dat is een onbegrijpelijke uitwerking van de vrije, soevereine verkiezing van God de Vader, en van de toepassing van het verdienende werk van God de Zoon, door God de Heilige Geest.

Want een mens, u niet, jij niet en ik niet, zal nooit uit zichzelf de Heere als God gaan belijden, en zeggen: "Gij zijt mijn God." O dat doet geen mens, want wij zijn gevallen Adamskinderen, en we zijn van de top van eer gevallen

in een peilloos diepe afgrond neer. En we hebben de Heere de rug en de nek toegekeerd om Hem nooit meer te dienen, nooit meer te eren en nooit meer te prijzen. We hebben het verbond der werken verbroken, en daarom zegt een mens met zijn mond, en met zijn levenswandel: "Gij zijt mijn God niet"; om zichzelf talloze goden te maken en om op die goden te vertrouwen. Ja, dan lezen we zo duidelijk in Jesaja 44 : 14 tot en met 17, dat een mens zich cederen houwt, en hij maakt van een deel van die cederen gebruik om zich te warmen, en van een ander deel maakt hij gebruik om brood te bakken, en van nog een derde deel maakt hij gebruik om zich een afgod te maken, en hij knielt voor die afgod neer, en hij zegt tegen die afgod: "gij zijt mijn god."

En als u denkt dat het met u wel meevalt, dan toont u alleen maar dat u nog een vreemdeling bent van ontdekkende genade. Want o geliefden, als we onszelf waarachtig leren kennen, dan zit het eigen ik op de troon in de troonzaal des harten, dan wordt dat eigen ik aanbeden, en dan moet dat eigen ik regeren. Dat kun je overal vernemen, want dan zeggen mensen: "Ik vind, en ik doe, en ik ga en ik meen." Het is alles ik, wat de klok slaat. Een mens wil als God wezen en hij wil zichzelf de wet stellen en voor zichzelf normen en waarden uitdenken, om zelf uit te maken hoe het moet en wat er moet, en om, zelfs naar het goeddunken van het eigen hart, tegenstanders uit de weg te ruimen. Maar een mens maakt zich nog veel meer afgoden, want al geldt het dan bij de Heere: "Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben", een mens maakt een afgod van zijn werk, van zijn zaak, van zijn gezin, of ... ach noemt u het maar op; talloze zaken zijn er in een mensenleven die hij verafgoodt en die hij met antwoord 95 van de Heidelbergse Catechismus in de plaats des enigen waren Gods, of benevens Hem stelt, waarop hij zijn vertrouwen zet. Dan kan een mens wel eens in hoogmoed zeggen: "Ze zullen mij niet hebben"; met andere woorden: dat vind je in mijn leven niet, maar dan heeft die mens er nog geen idee van hoe hij van nature met duizend ketenen gebonden is aan allerlei afgoden. En als u dus een zogenaamde god hebt die u alles belooft, die u het ware geluk in het vooruitzicht stelt, die ervoor zal zorgen dat alles in uw leven gelukt, om u in de hemel te brengen, dan moet u er maar op rekenen dat dat niets anders is dan een áfgod, en dat u, door het dienen van deze afgod, nergens anders naar op weg bent dan naar de eeuwige smarten in de poel van vuur en sulfer. En dan staat u dus in het leven, en gaat u dóór het leven zónder de levende, zonder de ware God. En dan zult u er aan het einde van uw leven te laat achter komen dat die Rechter van hemel en aarde nooit eerder door u is ontmoet, en dat die levende God voor u een ónbekende God is, Die u alles uit handen zal slaan wat u meegebracht hebt om uw zaligheid te verdienen. Dan zal het u niet baten om te wijzen op uw doop, om te spreken over uw openbare belijdenis, om te vertellen over uw ernstigheid en uw rechtzinnigheid; en om naar voren te brengen dat u het toch zo vaak hebt mogen meemaken een tekst of een versje te krijgen, of gevoelig gesteld te zijn onder de bediening van Gods Woord. Want dan zal de Heere tegen u zeggen: "Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij, gij werker der ongerechtigheid."

Want al hebt u dan tegen al die zojuist genoemde zaken gezegd: "Gij zijt mijn god"; om met al die zaken zalig te worden, dan zult ge erachter komen dat dit slechts afgoden zijn, en dat u door al die zelf gelegde grondjes heen zult zakken. Want dan bent u nog nooit op die almaar dieper wordende weg van

sterven, van kwijtraken, van verliezen, van de schuld tegenover de hemelse Schuldheer opgestapeld krijgen, geleid geworden, om het uit te gaan roepen: "Verloren, verloren, voor eeuwig verloren!" O dan hebt u het nog nooit, nog nooit moeten erkennen: "Heere, Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig." En dan hebt u de Heere nog nooit gerechtigheid moeten toekennen, om van God geen kwaad meer te kunnen denken, maar om uzelf te verfoeien in stof en as. En dan kunt u met al die zogenaamde goden uzelf wijsmaken dat het met u voor eeuwig in orde komt, maar dan zult u erachter komen dat dit alles u geen nut zal doen ten dage der verbolgenheid, waar alleen de gerechtigheid van Christus redt van den dood. Toe, laat het eens nakijken van de Heere hoe het met u is. Wat zou het toch erg zijn, uw leven lang onder de waarheid te hebben gezeten en een vreemdeling van die waarheid te zijn.

En geliefden, dan zijn er ook niet weinigen die zeggen dat ze het met die belijdenis van David zo eens zijn omdat ook zij het hebben gezegd: "Gij zijt mijn God." Ze werden immers zo uitgeholpen en doorgeholpen, en ze zijn immers uit de wereld weggeroepen en tot veranderde mensen geworden; o ze kunnen het in de wereld niet meer uithouden. Maar wanneer we Gods Woord aan het woord laten, dan komen we erachter dat een mens wel veranderd kan zijn, maar dat hij met zijn verandering, omkering, bijkering en toekering niet Gods heerlijkheid zal betreden. Want als u daarvan uw god maakt, o dan zal dit alles u, staande voor Gods rechterstoel, de hand komen te doorboren. Want dan zult ge daarmee proberen zalig te worden, en dus buiten het bloed van Christus de zaligheid trachten te verwerven. En als ge niet meer hebt dan zulke uitreddingen, veranderingen, omkeringen en toekeringen, dan komt ge alles te kort; en dan zal die God, Die niet van Zijn recht af kan en Die de zonde niet door de vingers kan zien, maar Die Zijn gerechtigheid zal handhaven, u verwijzen naar de plaats waar uw worm niet sterven zal en waar het vuur van Gods oordeel niet zal worden uitgedoofd. Want een verandering is nog geen vernieuwing, en een veranderd hart is nog geen vernieuwd hart. Denkt u maar aan koning Saul, die van de Heere een ander hart heeft gekregen en daarmee verloren is gegaan. En wanneer u dan kunt vertellen dat uw hart verbroken is geworden, wees dan toch voorzichtig, want een verbroken hart is nog geen verbrijzeld hart. Hoevelen die een verbroken hart hebben, kiezen later als een Démas voor de wereld, omdat ze de wereld opnieuw lief krijgen. En het zal u ook niet baten als de mensen u bij Gods volk zetten, als de mensen u overnemen en als de mensen beweren dat uw verandering een teken is dat de Heere in uw hart en leven is begonnen; want u zult door God overgenomen moeten worden en u zult van God geleid moeten worden op de weg van Zijn recht en gerechtigheid, om door het verdoemende recht Gods tot een doemeling te worden, en om door het ontdekkende werk Gods tot een gans verlorene en een gans helwaardige te worden. En dan komen we er tegenwoordig niet weinigen tegen, die als het ware zeggen: "Gij zijt mijn god", en dan gaan wijzen op alles wat ze in de gevoeligheid van hun ziel hebben meegemaakt; o ze hebben de angsten der hel beleefd, ze hebben als het ware de dood in de ogen gekeken, en ze hebben gevluucht van kamer in kamer, roepende om hulp bij de Heere vandaan. En toen? Toen kwam er een diepe rust in hun ziel. En is dit alles

niet juist een bewijs dat de Heere in hun leven aan het werk is gegaan en dat het met hen wel goed zal komen als ge tegen al deze zaken zegt: "Gij zijt mijn god?" Maar als ge daarop vertrouwt en als ge het daarmee waagt, dan zult ge erachter komen dat ge het ware werk des Heeren mist, want dan zijt ge nog nooit afgesneden geworden van de wereld, en nog nooit afgesneden geworden van uw godsdienst en nog nooit afgesneden geworden van Adam en van het leven, om ingelijfd te zijn geworden in Christus, en om door het dierbare bloed van Christus te zijn gereinigd. O, dan zult ge uit de mond van de Rechter van hemel en aarde niets anders vernemen dan: "Ga weg van Mij, gij vervloekte, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is"; en waar de Heere zal lachen in uw verderf en zal spotten als uw vreze komt.

2. Een geleerde belijdenis

Als daar uit de mond van David die uitgesproken belijdenis klinkt, dan is dat een vrucht van het ware, wederbarende werk van de Heilige Geest, en een weerklank van hetgeen de Heere David heeft geleerd. Daarom spreekt ons tweede aandachtspunt ook over een geleerde belijdenis. En die belijdenis wordt dáár geleerd waar de Heere een mens komt aan te grijpen in het hart, en waar de stem des Heeren wordt vernomen, sprekende: "Gij zijt die man", of: "Gij zijt die vrouw; gij zijt dat adderengebodselsel, gij zijt dat Adamskind dat alles heeft verdorven; uit u geen vrucht in der eeuwigheid." Om als een vervloekte vijgenboom, wenende over de aarde te gaan. Ja dan zal door dat waarachtige spreken Gods een mens zichzelf gaan beleven als een melaatse en dus een ten dode opgeschrevene, die geen toekomst meer heeft.

Want als de Heere een mensenkind in waarheid de belijdenis gaat leren uitspreken: "Gij zijt mijn God", dan krijgt hij, naar Johannes 16 : 8, altijd te maken met het overtuigende, het ontdekkende en het ontgrondende werk des Heeren. Dan zegt de Heere niet tegen zo een: "Gij zijt die bekeerde man die op reis is naar de hemel", of "Gij zijt die bekeerde vrouw die op weg is naar het hemelse Jeruzalem." Maar dan zegt de Heere: "Gij hebt alles verzondigd en alles verbeurd, ge zijt het alleen maar waard om eeuwig weggeworpen te worden in de hel; ge hebt het verdiend dat de aarde zich zal openen en dat ge levend nederdaalt in die plaats van eeuwige smarten." Als dat gebeurt, en als de Heere dus in waarheid in uw leven gaat spreken, o dan gaat zo'n mens het leren uitroepen met een Jesaja: "Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben." En dan krijgt zo een zijn schuld opgebonden in een weg van recht; dan gaat zo een het gevoelen van binnen, dat hij een vijand van vrije genade is; en dat hij in alles geprobeerd heeft om zijn zaligheid te verdienen, en om niet door het plaatsvervangende en schuldbetalende lijden en sterven van Christus behouden te worden. Och en dan kan het niet anders of zo'n mensenkind gaat wenende over de aarde, bedelende om een kruimeltje genade.

Maar geliefden, zo een leert tegelijkertijd duidelijk dat de Heere Zijn recht en waarheid niet krenken zal. O dan zal er betaáld moeten worden, dan zal er aan dat recht Gods moeten worden voldaan. En daar brengt de Heere nu die mens; o dan leert die mens dat recht te billijken, toe te vallen en te omhelzen; dan leert die mens de weg te aanvaarden waarop het een omkomen wordt, een vergaan wordt, waarop het een sterven wordt. Een eeuwig sterven wordt. Maar weet u hier nu ook al vanaf en hebt u deze weg

der waarachtige bekering dan al bewandeld? Ja, weet u daar dan al in waarheid van? Is de Heere ook u die belijdenis al komen te leren? Weet u, in het paradijs is de mens begonnen om de Heere van onrecht te verdenken. In het paradijs heeft de mens een aanvang genomen om zijn schuld af te schuiven naar die ander; dan is het: "die vrouw", en dan is het: "die slang." U kent dit misschien wel. En zo probeert een mens vrijuit te gaan en zichzelf te rechtvaardigen. Ja, hij probeert zichzelf altijd te handhaven.

En daarom gaat de Heere plaats maken voor die lieve Zaligmaker door een mens op die afgaande weg te maken wat hij zichzelf heeft gemaakt, door hem te openbaren wie hij nu is voor de Heere. Dan komt een mens het werk Gods zó toe te vallen, bij te vallen en te omhelzen dat hij het leert zeggen: "Heere, het is verdiend, het is verdiend; het is eeuwig verdiend als U mij wegwerpt in de vlammen van de hel." En op dat diepe plekje brengt de Heere nu al Zijn volk: dan is zalig worden onmogelijk, dan is alle hoop op de eeuwige verheerlijking van Gods Naam verkeken; o dan is het voor hen kwijt, eeuwig kwijt!

Maar op dat plekje gaat nu de Heere die mens een oog geven buiten zichzelf, en daar krijgt hij te zien Wie Christus is; dan gaat hij daar Christus ontdekken in Zijn lieflijkheid, Zijn dierbaarheid, Zijn beminnelijkheid, Zijn aanbiddelijkheid, Zijn genoegzaamheid en Zijn gewilligheid. En dan gaat zo een het zien dat nu God de Vader in Zijn lieve Zoon een weg heeft uitgedacht tot de zaligheid van de grootste der zondaren. O dan mogen dezulken die lieve Heiland aanschouwen, en dan wordt daar die Zaligmaker aangewezen als de enige ware weg ten eeuwigen leven, als de enige naam onder den hemel gegeven door welken zondaren moeten zalig worden. Want alleen Hij heeft Zijn dierbare bloed uitgegoten tot betaling van de schuld van die keurlingen Gods, tot het verheerlijken van Gods deugden en tot het openbreken van de weg naar Gods Vaderhart. Dan komen dezulken erachter dat Sion door récht wordt verlost, en haar wederkerenden door gerechtigheid; en dat een Adamskind slechts met God verzoend kan worden omdat de Zoon aan alles heeft voldaan. Dan gaat zo een het beleven dat er nu in Christus, in die Allerliefste en die Allerdierbaarste, een mogelijkheid is om Gods toom te ontgaan en om aan Gods deugden te voldoen. Dan komt zo een erachter dat er nu hulp besteld is bij een Held, bij Christus alleen; want alleen door de hand van Christus zal het welbehagen des HEEREN gelukkig voortgaan.

O dan wordt daar aan zo'n mens ontdekt dat God de Vader het Liefste Wat Hij had, Zijn eigen Zoon, Zijn dierbare Schoonzoon, heeft weggeschonken, en zelfs tot in de diepste diepten der hel en der Godverlatenheid heeft laten afdalen, opdat Gods recht en Gods deugden zouden worden verheerlijkt en opdat er een weg tot behoud zou zijn voor al degenen van wie de namen geschreven staan in het boek des levens des Lams. Dan mag zo een een ogenblik inblikken in het wonder Gods dat het nog kán, dat het nog bestáát, dat er ruimte is in Christus, om behouden te worden; ja dat er voor zo een, die alles verzondigd en alles verbeurd heeft en die tot een goddeloze is geworden en een vijand van vrije genade, in en door Christus, nog doen aan is. Als dat in waarheid gezien mag worden - en ik hoop zo dat u dat kent - dan kan een mens daar zo in wegzinken en zo in wegzakken dat zijn schuld een ogenblik bedekt is, dat daar een vlak veld lijkt te zijn tussen de levende

God en zijn ziel; en dat het daar mag gaan bestaan om die God van David te belijden als de persoonlijke God, en het te zeggen: "Gij zijt mijn God." Die God dus te mijnen. Dan kan zo een dat wonder niet bevatten, want dan is er niets geweest in die mens dat naar God heeft gezocht en om God verlegen is geweest, maar dan is het alleen dat eenzijdige, alzijdige Godswerk waardoor er voor de grootste der goddelozen nog een weg is gebaad en een pad ligt om eeuwig God groot te maken. Dan kan zo een het dus nog gaan beleven om die van God geleerde belijdenis in waarheid uit te gaan spreken en het te gaan zeggen in waarheid des harten: "Gij zijt mijn God." Maar weet u daar nu al wat van, omdat de Heere ook u op die weg is komen te brengen?

We willen nu eerst met elkaar gaan zingen uit Psalm 130 en daarvan het 4^e zangvers:

*Hoopt op den HEER', gij vromen;
Is Israël in nood,
Er zal verlossing komen;
Zijn goedheid is zeer groot;
Hij maakt, op hun gebeden,
Gans Israël eens vrij
Van ongerechtigheden;
Zo doe Hij ook aan mij!*

Maar geliefden, wanneer het om waar werk in een mensenhart gaat - en ik gun u dat zo van harte, te kennen - o dan komt zo'n mens er ook achter dat dit beschouwen en aanschouwen hem alleen maar in zijn gemis zet. Want na verloop van tijd komt zo'n mens tot de ontdekking dat dit "zien" nog geen hebben is, en dat dit "zien" een mens alleen maar die lieve Zaligmaker komt aan te wijzen en aan te prijzen als de enige weg tot het waarachtige heil. Als een mens dan ook van dit zien en beschouwen zijn "alles" maakt, menende dat het dán in orde is voor de eeuwigheid, dan komt hij nog beschaamd uit, want het ware werk Gods brengt een mens altijd verder en dat komt de Heere uitwerken; want dan zei het oude volk het al: `Bedeekte schuld is nog geen vergeven schuld." Helaas worden tegenwoordig al die uitdrukkingen van tafel geveegd, want die zouden allemaal vanuit het gezelschapsleven zijn. Maar geliefden, die komen vanuit de praktijk der godzaligheid, want de Heere gaat zo een laten zien dat zijn schuld nog openstaat, en dat hij die Borg dan wel heeft gezien en beschouwd, dat Deze hem wel is aangewezen en aangeprezen, maar dat hij daarmee zichzelf nog niet heeft verloren in de armen van de Zaligmaker. Want die Zaligmaker moet je van Isrels God geschonken worden van achter het recht, in de dadelijkheid en in de volle beleving des harten. En buiten Christus (ach u weet het) is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan. En als een mens, na zoveel gezien en zoveel aanschouwd te hebben, na die kostelijke weg in en door en uit Christus te hebben zien lopen, o dan komt hij in zijn gemis terecht. Dan kan die mens nergens meer bijkomen, dan kan hij nergens meer aankomen; dan is alles toegesloten en alles weggesloten; en dan kan zo een in de eigen beleving nooit meer gaan belijden: "Gij zijt mijn God." Wat is er dan een bedelen aan Gods genadetroon, wat is er dan een

roepen tot de Heere of Hij wil komen doortrekken en of Hij toch die Zaligmaker wil komen schenken van achter het recht. Dan is er een smeken, en een aanlopen van de Heere als een waterstroom; en al duurt dat dan weken, maanden of zelfs jaren. O, zo een leert onafgebroken te kermen tot God: *"Geef mij Jezus, of ik sterf want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf."* Als de Heere dat komt uit te werken, dan brengt Hij zo'n mens op het plekje waar als het ware het hoofd op het blok gelegd moet worden en waar het verlóren is. O daar wordt het verdoemende recht niet alleen omhelsd, maar daar wordt ook het wraakoefenende recht beleefd, omdat de Heere zo een volkomen komt af te snijden van het leven en af te snijden van Adam.

Maar dat is in het ware werk Gods nooit het laatste geliefden, want dán juist trekt de Heere door; en juist dan mag zo een het beleven dat "verloren gaan door God niet wordt toegestaan", maar dat daar die lieve Zaligmaker zo een in waarheid en in de dadelijkheid wordt geschonken van achter het recht, en dat zo een in de armen van die Heiland mag wegzinken. O dan klinkt het daar: "Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven." En dan mag zo een het gaan ervaren, hoe daar door dat dierbare bloed de afwassing van alle vuiligheden en onreinigheden plaatsvindt, dan mag zo een het ervaren dat daar het hart in de beleving volkomen wordt vernieuwd, zodat het waar wordt een nieuw schepsel te zijn, en dat dit nieuwe hart wordt vervuld met de liefde van God en de liefde tot God. En dan wordt daar ook dat waar zaligmakend geloof in de dadelijkheid ontvangen als het instrument waarmee de schatten en gaven Christi mogen worden ontvangen. Dan wordt zo een bekleed met de gerechtigheid van Christus, de heiligheid van Christus en de heerlijkheid van Christus. Dan mag zo een gaan ervaren Wie nu God in Christus voor zo een is, ja dan mag zo een het gaan beleven dat God Zichzelf als God komt te openbaren. En dat gaat nooit buiten het recht om!, want God is Rechter, en Hij zal zo een dan ook in waarheid moeten vrijspreken en rechtvaardig verklaren. Daarom maakt zo een het ook mee voor de rechtbank Gods gedaagd te worden, en daar, om de verdiensten van Christuswege, te mogen horen: "Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale, Ik heb verzoening gevonden." O geliefden, dan mag zo een het weten: *Die God is onze God.* En dan mag zo een, als een echo van het werk Gods en van de openbaring Gods, gaan belijden: "Gij, Gij zijt mijn God." En dat alleen op grond van het werk des Heeren. Dat alleen uit Hem, door Hem en tot Hem.

Tegenwoordig zijn er zoveel die menen dat ze in eigen kracht naar de Heere Jezus kunnen gaan en in eigen kracht de Heere Jezus kunnen aannemen en tot geloóf komen. Maar het volk des Heeren komt erachter dat het slechts het eenzijdige, alzijdige Godswerk is, en dat alles hun geschonken moet worden bij God vandaan, en dat die belijdenis geleerd moet worden in een weg van recht; om die geleerde belijdenis te leren uitspreken als echo op het spreken Gods.

Maar hebt u die weg dan al mogen bewandelen? Weet u daar dan al van, geliefden? En hebt u al in waarheid dat antwoord, door het werk des Heeren in de ziel, in verwondering en aanbidding, mogen uitspreken: "Gij zijt mijn God"? Dan kunnen we nog zo ernstig en nauwgezet in het leven staan - en

dat is allemaal groot en te prijzen nietwaar? - maar als we die geleerde belijdenis nog nooit in waarheid hebben geleerd, om het met een verbrijzeld hart, in de overgave des Heeren, te mogen zeggen: "Gij, Gij zijt mijn God", dan missen we nog werkelijk álles. We leven echter in een donkere tijd, want de godsdienst heeft zich aangepast aan de goden van deze tijd, en we hebben daardoor een godsdienst gekregen waarbij je een mens niet meer waarschuwen mag, waarbij er niet meer separerend en afsnijdend gepreekt mag worden, en waarbij hetgeen niet naar Gods Woord is, niet meer mag worden aangewezen. "Want bij de kerkdiensten moet het goed toeven zijn", zegt men; "daar moet een mens opgebouwd, bemoedigd en vertroost worden, die moet beloften aangereikt krijgen." Maar u begrijpt misschien wel..., als we het zo met de godsdienst kunnen vinden, en tot die afgoden zeggen: "Gij zijt mijn god", dat we nooit met de levende God in de hemelse heerlijkheid zullen vertoeven. Want de Heere bekeert Zijn volk altijd over één en dezelfde weg, ook al zal de een er dieper door moeten dan de ander. En ze leren daar, stuk voor stuk, de een eerder dan de ander, maar ze leren het allemaal aan deze zijde van de dood, om in waarheid te belijden: "Gij, Gij zijt mijn God." Omdat die God, in en door het werk van de Heilige Geest, op grond van de verdiensten van Christus, in de dadelijkheid en in de volle beleving des harten, hun God is geworden.

Och geliefden, vraagt toch eens hoe het met u is, smeekt de Heere toch eens, met die bekende Psalm:

*"Doorgrond m', en ken mijn hart, o HEER!
Is 't geen ik denk niet tot Uw eer?
Beproof m', en zie of mijn gemoed
iets kwaads, iets onbehoorlijks voedt."*

Want wat zou het erg zijn, als u, misschien al vannacht, of misschien volgende week, voor Gods rechterstoel moet staan, en moet uitroepen: "Had ik maar ...had ik maar geluisterd toen het Woord werd bediend en toen dat Woord in mijn oren kwam; had ik het maar niet naast me neergelegd." Maar dan is het te laat geliefden.

3. Een uitgeleefde belijdenis.

En dan is, met ons derde aandachtspunt, de geleerde belijdenis ook een uitgeleefde belijdenis, dus: een belijdenis waaruit geleefd wordt, een belijdenis waarnaár geleefd wordt, een belijdenis waardoor het leven van elke dag wordt gezien. Dan mag in het leven naar voren komen dat het wáár is: *Hij, de levende God, is mijn God.* En dat is niet eenvoudig; moet u maar eens kijken naar de situatie van David; we hebben het samen gelezen nietwaar? Wat wordt die man belaagd; ze hebben als het ware een net over hem heengegoid, en ze trekken dat net aan, om hem gevangen te nemen. En voor zijn burens en bekenden is hij tot een stank, een smaad en een schrik geworden; en zijn ongerechtigheden verteren hem; David zit volkomen klem, hij kan geen kant meer uit. Maar als dan de Heere Zijn eigen werk in Davids hart komt te vernieuwen, o dan mag hij het gaan belijden: "Gij zijt mijn God." Die kostelijke, geleerde, van God geleerde belijdenis, mag dan opklinken, en dan mag hij het zeggen: "Op U, o HEERE, betrouw ik; mijn tijden zijn in Uw hand." Dan mag David zien op die God, Die zijn God is, en als het ware alles, door het werk des Heeren in zijn ziel, voor de Heere neerleggen.

Wat kunnen er soms ook in ons leven moeilijke omstandigheden zijn nietwaar, zodat we er niet meer doorheen kunnen kijken, en we niets anders meer kunnen dan wenen, bitterlijk wenen in een vastgelopenheid. Ach dan mag David ons wijzen op die ware weg ten leven en op die geleerde belijdenis, die ook een uitgeleefde belijdenis mag zijn. En al heeft David dan in zijn haast gezegd: "Ik ben afgesneden van voor Gods ogen", hij mag het tóch gaan ervaren hoe de Heere met hem is. En als de Heere met je is, dan loop je met die God door een bende, en dan spring je met die God over een muur; dan mag je schuilen onder de vleugelen des Heeren. Weet u, dan mag je met David gaan zien dat je niets bij geval overkomt, ook niet in de problemen rondom je gezondheid, ook niet bij de tegenspoeden op het werk of in de zaak, ook niet als er kerkelijke zorgen zijn; want er geschiedt niets bij geval! David mag het beleven dat de vijanden van hem nooit verder kunnen gaan dan dat de Heere hen toelaat; en dat al die moeilijkheden, zorgen en verdrietigheden moeten dienen tot de ére Gods, opdat David lijdzaamheid zou leren, en opdat vanuit de lijdzaamheid, hóóp ontvangen zal worden, omdat de Geest des Heeren in het hart is uitgestort. Al kunnen Gods kinderen dan niets meer bekijken, en nergens meer bij, als ze weer op hun plekje worden gebracht, dan gaat er een licht stralen in de duisternis. Ja, als die geleerde belijdenis tot een uitgeleefde belijdenis wordt, o dan kunnen ze zich te midden van alle vijanden rustig neerleggen en slapen, en dan mogen ze het zeggen met Psalm 3:

*"Want God was aan mijn zij;
Hij ondersteunde mij
in 't leed, dat mij genaakte."*

Maar is dat voor u nu al bekende taal? En mag u dat ook beleven te midden van alle vijanden, vijanden van de wereld en van de godsdienst, vijanden van buiten, maar vooral vijanden van binnen? Gods ware volk zal dat nu altijd in het leven meemaken; want die staan in zo'n grote afhankelijkheid en aanhankelijkheid in het leven, dat ze telkens en telkens opnieuw vragen: "Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?"; om zich op de Heere te verlaten. En dat moet de Heere géven; o zeker, dat moet de Heere werken, want een mens heeft uit zichzelf helemaal niets, maar de Heere werkt het in het leven van Zijn keurlingen. Met die God kunt u niet alleen het leven door, maar met Hem kunt u ook het leven uit. Want als u in waarheid die kostelijke belijdenis hebt mogen belijden: "Gij zijt mijn God", dan zult u het ook mogen beleven hoe daar in Christus, Die zegt: "Ik ben de Deur", de mogelijkheid is geopend, om dwars door de dood heen de wereld uit te gaan en Gods heerlijkheid binnen te gaan, om dan eeuwig te zingen van Gods goedertierenheên, en om eeuwig te mogen betuigen: "Gij zijt mijn God."

O dán zal zo een het mogen zien, proeven en smaken hoe groot het wonder is dat zo een daar gebracht werd. Dan zal zo een dat wonder nooit uitgewonderd krijgen; ja dan zal zo een met David telkens en telkens weer mogen zeggen: "Gij, Gij zijt mijn God." En dan komt die mens er ook zo achter dat die God de HEERE is, en dus de God des eeds en des verbonds, en dat die God het werk Zijner handen zo kostelijk heeft uitgewerkt. Want dan komt hij erachter dat God al van voor de grondlegging der wereld een

volk heeft uitverkoren, en dat Hij dit volk aan Zijn Zoon heeft gegeven, om hun tot Borg en Zaligmaker te zijn, en om hen in de tijd, in de dadelijkheid, en door het werk van de Heilige Geest, bij dit volk te zetten, opdat dit volk God eeuwig zal grootmaken, vanuit de eeuwigheid, door de tijd in de eeuwigheid. O dan zal dit volk keer op keer jubelen: "Gij zijt mijn God, U zal ik loven." O geliefden, zal u dat dan ook mogen meemaken? Mag u daarop dan ook het zicht hebben, door het ware werk des Heeren in uw ziel, en doordat ook u die belijdenis in een rechte weg van Gods recht hebt mogen leren?

O **onbekeerden** onder ons, wat zijt ge druk met duizend dingen; wat zijn er een afgoden in uw leven, ook al geeft u ze misschien dierbare namen. Ziet toch dat ge slechts op weg zijt naar die plaats van eeuwige smarten, en dat ge nog nooit in waarheid de belijdenis van David hebt geleerd. Ach smeekt toch de Heere u in het hart te komen grijpen.

En bekommerden onder ons, de Heere is in uw leven begonnen nietwaar; en Hij is u steeds meer komen af te nemen. En ge gaat als een ellendige en arme over de wereld, o het wordt steeds minder en minder en minder. En toch, ge moogt het weten, in en door Christus is er een weg ten eeuwigen leven. Bekommerden, vraagt de Heere dan maar om te komen doortrekken, opdat u in waarheid zult omkomen met uzelf; maar ge van achter het recht Christus geschonken zult krijgen, om in en door Hem in waarheid te mogen zeggen: "Gij zijt mijn God."

En volk des Heeren, ge weet wat het is, dat belijden, o dat wegzinken en wegsmelten in de armen van die lieve Zaligmaker en de kussen Zijns monds te gevoelen. Ge weet, door het werk des Heeren, dat ge op weg moogt zijn naar de eeuwige verheerlijking van Gods Naam. En wat zal de Heere, Die trouwe houdt in der eeuwigheid, u leiden, van dag tot dag, door diepten, door nachten, door duisternissen heen. Want Hij is getrouw, die God Die ge hebt mogen belijden als uw God. Ziet dan maar op Hem, op Hem alleen. Schenke de Heere ons dan wat Zijn Naam verhoogt en verheerlijkt, nu en tot in eeuwigheid. Amen.

Zingen: Psalm 118: 14

*Gij zijt mijn God, U zal ik loven,
Verhogen Uwe majesteit.
Mijn God, niets gaat Uw roem te boven;
U prijz' ik tot in eeuwigheid.
Laat ieder 's HEEREN goedheid loven;
Want goed is d' Oppermajesteit;
Zijn goedheid gaat het al te boven;
Zijn goedheid duurt in eeuwigheid.*

Geformeerde Samenkomst te Alblasserdam, 17 februari 2005